

El nou Govern, no és fill de cap maniobra política, sinó la resultant d'una negativa rotunda a cap nova imposició.

# L'IDEAL

FRANQUEIG CONCERTAT

(Segona època) Any II - Núm. 71 Setmanari afiliat a l'Esquerra Republicana de Catalunya Preu 15 cèntims  
LLEIDA, divendres 2 de juliol de 1937.

Redacció i Administració: Blondel, 60. Telèfon 1221

## TEMES D'ACTUALITAT

### La darrera crisi

Setmana pròdiga en aconeixements polítics ha estat la que va del nostre número anterior fins avui. Els nostres lectors coneixen al detall, per la premsa d'informació, l'ocorregut amb motiu de la tramitació de la darrera crisi del Govern de la Generalitat—que deu ésser la vuitena o novena en onze mesos—i de la seva solució inesperada. Si es sap llegir entre ratlles, entre la versió C. N. T. i la versió Companys, aviat es veu on hi ha raó.

Les notes radiades pel President de la Generalitat són ben emocionants. Però ho són més, encara, si en lloc de llegir-les, hom les ha sentit. Nosaltres, per la ràdio, les escoltàrem, i la màgia d'aqueix meravellós invent ens les donava en tota la seva intensa i càlida vibració. La paraula viva és sempre insubstituïble, com a mitjà d'expressió del propi pensament; però hi ha vegades que, una sola d'elles, assoleix el cim de l'eloqüència. Qui, que ho hagués sentit, després d'escoltar com el President exposava que no podia avenir-se a la renúncia de les prerrogatives inherents al seu càrrec, podrà olvidar aquell prou! que pronunciava com a compendi del seu pensament? Aquella paraula marcava un moment, que diríem històric, si no s'abusés tant d'aqueix concepte, o no s'emprés impròpiament, puix tot ho és, d'històric. Però es veia que Companys la pronunciava amb dolor, amb pena que li arribava a l'ànima, després de sofriments innombrables.

Una vida com la de Companys, sempre al servei del poble; un temperament com el seu, enormement persuasori; una afinada sensibilitat com la del nostre President, veure's reduïdes al fracàs, i haver de dir aquell prou!, si en devia de tenir de motiu per fer-ho!

Comprenquem, compadim i estimem el nostre volgut President. Estimem-lo, sobretot, perquè si arriba un dia, que bé deurà arribar, en que es pugui parlar sense noses ni perill de fer mal, potser ens adonarem de quina ha estat la sort de Catalunya en aquests moments, de tenir presidint els

seus destins una figura senyera com la seva.

Salut, President!

### Petita rèplica

Unes notes sobre col·lectivització, aparegudes en un dels nostres números anteriors, han tingut la virtut de produir una aguda i virulenta rèplica per part del Comitè de Propaganda del Sindicat de Barbers de Lleida, i un comentari de U. H. P. de la nostra ciutat.

Es veu que als companys del Comitè, més que res, els ha molestat que diguéssim una cosa certa: que actualment costa 1'85 tallar el cabell i abans del 19 de juliol costava 60 cèntims.

Prescindim completament del lèxic fort amb que se'ns respon, puix això és propi del xarampió revolucionari, i procurarem recollir certes al·lusions que se'ns dirigeixen.

En primer lloc, no hem escrit que som anti anarquistes, socialistes ni col·lectivistes, i aqueix mot és pura invenció dels companys del Comitè Anti. Però tampoc, simplement, anarquistes, socialistes ni comunistes, puix si ho fóssim, militariem en algun dels grups ideològics respectius, a no ser que volguéssim conrear el confusióisme, cosa que no farem mai. I no creiem que sigui un delictes, mereixedor de qualificatius forts, dir públicament que no se'n és. I encara, cal recordar que en la nota nostra afegíem que cadascun dels fundadors, o principals apòstols d'aqueixes idees, mereixia, com és cert, tots els nostres respectes.

Altrament, no és veritat que, sobtadament, se'ns hagi despertat cap fòbia, i en funció purament informativa, ens limitem, gairebé sempre sense comentaris, a recollir un estat d'opinió cada dia més fort contra els assaigs fins ara realitzats en aquest ordre de fets.

Que el lector imparcial faci un senzill exemple, i serà ben concloent. Qualsevol dia, el que vulgui, que llegeixi La Rambla, Las Noticias, Solidaridad Obrera, Treball, i seria molt casual que no hi trobés abundosa prosa, moltes vegades emanada oficialment

## RICARD PALACIN SOLDEVILA

Avui fa quatre anys, que Ricard Palacin Soldevila ens deixà per a sempre. Al recordar-ho, tots els que havíem conviscut amb ell, sentim en el més pregon de la nostra ànima la repetició dolorosa d'aquells moments del seu traspàs.

L'IDEAL amb motiu d'aquest quart aniversari de la mort del conseqüent català i republicà que fou Ricard Palacin, s'honora referent-li aquestes paraules de record, i amb nosaltres, ho fa també la totalitat dels seus amics de JOVENTUT REPUBLICANA DE LLEIDA, de la qual fou un dels primers capdebaners.

de les respectives organitzacions, o signada per persones responsables, en la qual es critiquen, blasmen i condemnem les directrius, mètodes i resultats de les col·lectivitzacions i socialitzacions realitzades abundantment, fins ara. Aqueix fet fa tants dies que dura, que ha arribat ja a crear un estat d'opinió difus que es pot resumir així: les col·lectivitzacions, no van; o van malament.

Tal deu ésser aqueix estat d'opinió, que ahir, dijous, tota la premsa publicava una circular del fiscal de l'Audiència territorial de Madrid.

El que cada dia podem llegir en la premsa específicament obrera, serà un pecat transcriure-ho, a manera de documentació, i sense comentaris, a les nostres planes? Creiem que no. Les notes que, a tal respecte, avui publiquem, parlen prou eloqüentment. Si algun propòsit maliciós moguéssim la nostra ploma, les notes que transcrivim, prou sucoses, anirien amanides amb la salsa d'algun comentari. Però, llevat de rares ocasions, no en fem cap, tenint-hi perfecte dret, puix les reflexions que, amigablement, ens fa U. H. P., ja ens les hem fetes nosaltres mateixos de bon antuvi.

No ens hem deturat a saber si la nostra ascendència arrenca de la tribu de Leví, car no ens preocupa, com a Hitler i al Comitè de Defensa dels nostres barbers, si la nostra sang és ben ària. Tenim altres mal-de-caps, tots plegats, en l'hora present. A més, si resultés que sí, que som jueus, com ho diuen, els companys del Comitè, ens aconsellaria de pensar que també ho eren Lenin i Marx, i ho són Blum i potser Stalin. De manera que si fos pecat, aniríem en bona companyia.

No podem ni volem renunciar al nostre indiscutible dret d'informar del que passa, en matèria de socialització; més, si es té en compte que ens limitem a transcriure la crítica que els mateixos treballadors, per mitjà de la seva premsa, diuen públicament. Perquè si a això hi afegíssim el que de boca en boca es diu, serien figures d'altre paner. Però a això hi renunciem perquè no ens plau el conreu d'aqueixa mena de crítica irresponsable.

Ni més, ni menys.

### Visió trista

19 de juliol. Militars feixistes i traïdors a la Pàtria es subleven... El poble en armes sufoca el moviment i arrenca de les urpes feixistes la llibertat i l'honor... Segueix la lluita a la resta d'Ibèria amb una guerra cruel i plena d'angoixes. Per guanyar-la cal fer molts sacrificis i es fan. Tothom? No!... Ah! doncs, qui? Els de bona fe, els que lluiten per l'ideal, per la llibertat...

Però a Barcelona, a Lleida i a totes les ciutats de Catalunya, poca cosa ha canviat. Segueixen els cotxes rullant la majoria en mans dels nous propietaris: els pisos de la gran aristocràcia requisats, en poder dels flamants «revolucionaris», el mateix luxe però...

Cafès... plens de cotxes, gent satisfeta del dinar, el cigar a la boca, al costat del grup d'amics que tenen cotxe i influència «revolucionària». Però no havíem quedat que estàvem en guerra? I els sacrificis, on són? Ah! És que els nous revolucionaris només tenen deu minuts per a pensar en la guerra. I llavors la mateixa rèplica de

(Segueix a la 2.<sup>a</sup> plana)

# EL PLE MUNICIPAL DEL DIMECRÉS

**Nous Consellers del P. S. U. C. - Emissió de moneda fraccionària. - Cessió de terrenys per l'emplaçament de l'Institut. - Municipalització de la propietat urbana. -- Equilibris de la minoria del P. S. U. C.**

La sessió extraordinària i de segona convocatòria, començà a dos quarts de vuit del vespre del passat dimecrés. Es presidida pel company Pàramo i assisteixen tots els Consellers de la C. N. T., la nova minoria del P. S. U. C., els companys Morant, Torné, Enrech, Villeró, Delshams, Rubió i Figols, per l'E. R. de C. i Sirera per la U. de R. Falten els Consellers del P. O. U. M. i A. R. C.

S'aprova l'acta anterior.

Prenen possessió els companys del P. S. U. C., Manuel Culebra, Calzada, Casañà i Munlleu i es passa a cobrir les dues vacants al consell de govern, essent elegits Calzada per la regidoria d'Economia, i Ribes, per la de Cultura, per 16 vots i 7 en blanc. Segons sembla, els flamants nou regidors, s'han votat a si mateixos.

La Comissió de Finances, presenta un dictamen referent a l'emissió de 300.000 bitllets de pesseta, altres tants de 0'50 ptes. i 200.000 de 0'25 ptes., que serà garantida amb igual import de bitllets del Banc d'Espanya i de la Generalitat de Catalunya.

Els nous bitllets seran lliurats pels establiments bancaris i Caixes d'Estalvi de la ciutat.

Com que s'estableix el curs obligatori de la moneda per la ciutat i territori de Lleida, s'obligarà als comerciants i industrials i col·lectivitats de Lleida, retirar els vals que tinguin en circulació, en el termini de cinc dies, a partir del en que siguin posats a circulació els emesos per l'Ajuntament.

El dictamen de la Comissió d'Economia, és aprovat per unanimitat.

S'aprova un dictamen de la Comissió de Vivenda i Obres, cedint els terrenys que són necessaris, per l'emplaçament del nou Institut de segon Ensenyament.

En un altre dictamen, la Comissió de Vivenda i Obres, a la reunió de la qual assistiren l'Alcalde que presidí, els companys Villeró i Delshams de l'Esquerra i Soler Rocafull del P. S. U. C. proposen a l'Ajuntament, que en aplicació del Decret de municipalització de la propietat urbana, aprovat pel Govern de la Generalitat, es vagi: PRIMER, a constituir la Comissió Interina que preveu l'article 17 del Decret, la qual s'ha de fer càrrec de tots els rebuts i documentació que tingui l'Ajuntament, referent a la vivenda, fins i tant no es constitueixi la Caixa Mobiliària.

Morell, de la C. N. T., demana que no es constitueixi la Comissió Interina, perquè les seves funcions pot desempeñar-les l'Ajuntament.

Culebra, del P. S. U. C., diu que el que cal és nomenar tot seguit la Comissió que redacti el Reglament de la Caixa Mobiliària, en un termini breu i que poc interessa es nomeni o no, la Comissió Interina i que en tot cas hauria d'ésser la Generalitat, i no l'Ajuntament, qui hauria de designar els tres representants.

Villeró, per l'E. R. C., fa avinent, que cal centrar la discussió i per això aténir-se als dos punts del dictamen la Comissió.

Intervenien novament Morell i Culebra, per defensar les seves posicions.

Morant, per E. R. C. diu que al fi i al cap, el que menys interessa és l'acci-

dentalitat de la interpretació d'un article i que el substancial seria aclarir la posició del P. S. U. en quan a la municipalització de la vivenda portada a terme per l'Ajuntament i que declarassin concretament si la troben conformes o la creuen il·legal, doncs, la posició del P. S. U. de Lleida en aquest aspecte, sempre ha estat equívoca.

Culebra, del P. S. U. passa la màrroma amb una sèrie de paraules que donen i prenen, afirmen i neguen i diu que no està conforme a la municipalització imposada per la C. N. T., però que l'accepten, com a compromís programàtic.

Morant, per Esquerra, diu que li agrada saber que el P. S. U. està conforme a la municipalització aprovada el mes de febrer darrer, per la minoria de la C. N. T.

Ribes, del P. S. U., explica que Morant, no interpreta bé les paraules de Culebra. Repeteix els mateixos conceptes de Culebra i la gent queda tan enterada com abans.

Villeró, per E. R. C. manifesta que defensa el dictamen de la Comissió i que es discutí, fou aprovat per unanimitat sense que l'Alcalde que la presidia, ni Soler, del P. S. U. formulessin cap vot particular. Declara que l'Esquerra nega validesa a la municipalització de la propietat urbana aprovada per l'Ajuntament, perquè segons el Decret de primer de febrer de 1937, la Generalitat, únicament reconegué les municipalitzacions practicades per Ajuntaments, amb anterioritat al 18 de Gener i expressament impugnà les que es portessin a terme amb posterioritat a aquella data, i conseqüentment, la de l'Ajuntament de Lleida, que fou imposada a últims de febrer. Afegeix que al constituir-se l'actual Ajuntament, la Comissió de Govern, declarà que acataria les ordres de la Generalitat, i que si vol complir la paraula, l'Ajuntament ha de constituir la Comissió Interina.

L'Alcalde passa a votació la proposició del P. S. U., que modifica l'apartat segon del dictamen, en el sentit d'ampliar la composició de la Comissió, que ha de redactar el Reglament de la Caixa Mobiliària. Es aprovada per unanimitat.

Es discuteix l'apartat primer i amb tot i què anteriorment, Culebra del Partit Socialista, havia manifestat que no tenien inconvenient en acceptar-lo, Casañà de la mateixa minoria, s'incontrola i declara ras i tallant, que ells troben perfecta la municipalització de la vivenda imposada per la C. N. T.

Els altres socialistes, queden estorats, però davant la sinceritat del seu company, no tenen altre remei que votar la proposició de Morell, rectificada per Pàramo en un hàbil joc de mans en el sentit de què de desestimar-se el dictamen de la Comissió, s'entengui que deu ésser l'Ajuntament qui administri la propietat urbana, fins que es constitueixi

**61 per 184**

**Dades comparatives de l'acció de les equadretes lleials i de les enemigues**

Entre l'aviació republicana i el Servei de Defensa antiaèria han estat abatuts els següents aparells enemics des del 13 d'octubre del 1936 fins al 14 de juny darrer.

Octubre, 10 caces i 4 de bombardeig; novembre, 24 i 7; desembre, 21 i 3; gener, 12 i 4; febrer, 21 i 5; març, 16 i 2; abril, 13 i 7; maig, 5 i 1, i juny (fins al dia 14), 24 i 5. Total: 146 de caça i 38 de bombardeig.

En el mateix espai de temps ha perdut la nostra aviació un total de 61 aparells: 38 de caça i 23 de bombardeig.

L'eloqüència de les xifres estalvia tot comentari.

En el mes de gener aterraren en diversos punts de la zona lleial cinc aparells de caça enemics, els pilots dels quals perderen el rumb.

Els bombardeigs efectuats per les nostres equadretes ho foren sempre sobre objectius militars, pel que es refereix a ciutats obertes. Els dels rebels, sobre la població civil, que han ocasionat nombroses víctimes de no combatents. Exigències d'espai ens impideixen oferir en aqueix número una informació detallada sobre aquesta qüestió. Ho farem en números successius.

Del Boletín Decenal de l'Estat Major Central del Ministeri de Defensa Nacional.)

xi la Caixa Mobiliària i sense necessitat de consultar res al Conseller de Finances de la Generalitat.

Passat a votació el primer punt del dictamen, és desestimat pels vots contraris de les minories C. N. T., U. G. T. i Rabassaires, amb els vots a favor de la nostra minoria.

El mateix Alcalde, primer signant del dictamen, ha votat en contra, segurament per imperatiu de les noves teories municipals-revolucionàries.

A continuació, s'aixeca la sessió.

**Dr. HUMBERT TORRES**

Paheria, 10 - Telèfon 1528

**LLEIDA**

Vies digestives

Vies Urinàries

**RAIGS X**

**VISITA**

Matí, de 11 a 1 Tarda, 8 a 9  
Hores convengudes

**Si com a mostra n'hi ha prou amb un botó, direm que la Col·lectivitat de Barbers, no ha indemnitzat res del que s'ha incautat, i adevada a la Comissaria de la Generalitat unes 15.000 pessetes.**

(Ve de la 1.ª plana)

sempre: Bé, ara amb la mobilització, amb les noves orientacions, aviat s'acabarà, etc. I la pregunta: I tu? No ets d'aquesta quinta? Quan marxarà? Jo? estic enxufat ací o allí. Encara tinc aquests papers que justifiquen allà on sóc i on és la meua feina... I amb això es creu, i és la realitat, que ja ha complert, que ja ha treballat, treballa per la «revolució» i la guerra.

El nou revolucionari mudat i pinxo, se'n va al dancing i talment com el «senyoret» d'abans, aquell senyoret ridícul i... «revolucionari» d'avui, té les seves amistats femenines, les amistats que després de fer-li el «paganini» l'adulen per la graduació que llueix o pel que fa creure que és...

N'hi ha d'altres, però, que el diuenge, ja que tota la setmana han «treballat» per la guerra, agafen el

cotxe, un cotxe flamant, net, pintat de coloraines i ple de gasolina i cap a la platxa falta gent a presumir d'influències i de bona vida, a fer salut, amb iodi i ametlles amargues. Tot talment com si fos normal i, ells, propietaris de tot, nous mil·lionaris «ridículs»... Això, però, s'ha d'acabar. Pensem que estem en guerra: que hem de sacrificar-ho tot. Que s'ha d'acabar tot allò indigne i fanfarró d'abans del 19 de juliol. Prou cotxes malgastant gasolina. Prou fanfarroheria, prou dinars de banquet, amb botelles de xampany i dones de la «vida». Estem de cara a la gran ofensiva, en vistes a guanyar la guerra. Posem-hi tots el coll, ple-gats, aixafem els plagues tets nous rics; els nous «revolucionaris», s'han d'acabar. Prou xulos anèmics i «lorrats». La revolució veritat. La llibertat de Catalunya. El guanyar la guerra ho fan necessari. No vacil·lem més!

# Per la unitat sindical **Informació Local i Comarcal**

## Exemples de com s'hi treballa

El P. S. U. C. ha publicat a «La Rambla» una nota de la que copiem:

«En el número corresponent al dia 24 d'aquest mes, en l'òrgan oficial de la Confederació Nacional del Treball, «Solidaridad Obrera», es publica l'acord pres per la Junta de la Subsecció de Carriers del Sindicat Unic de Comunicacions i Transports C. N. T. referent a l'expulsió de la susdita organització del camarada Joan Burjachs Lleixà.

Per molt fal·laciosament que ho prengui i encara que sigui amb la redacció insultant donada al susdit acord que intenta presentar un dels més provats antifeixistes de la Corporació de Carriers com a «enemic de la classe obrera», no aconseguirà l'esmentada Junta minvar el concepte d'honradesa i revolucionarisme que el company Burjachs mereix tots.

Es poc noble i poc lleial dirigir qualificatius com els emprats contra aquest company quan es tracta d'un camarada que amb la seva actuació durant el bienni negre sostingué la «Comissió proseguits», gràcies a la qual pogueren ésser socorreguts amb tot l'import dels seus sous alguns dels components de l'esmentada Junta.

La Junta del susdit Sindicat podia haver dit millor a l'opinió antifeixista que quan el company Burjachs intentà oposar, fa uns mesos, la seva opinió a una Assemblea, ell i altres companys en coaccionats amb armes i el col·locaven en la situació d'haver d'allunyar-se de l'actuació sindical.»

La Junta de la secció Tranvies de la U. G. T. ha fet pública una extensa nota on s'expliquen les persecucions inhumanes de que són víctimes els seus afiliats per part dels elements de la C. N. T. que actualment «controlen» els tranvies de Barcelona. Sentim no publicar-la tota. Ací en teniu uns fragments:

«En la secció de «Tranvies» se vive, en la actualidad, bajo el yugo de una dictadura mil veces más criminal que entiempos de «Foronda». Jamás actuó el «buen» «marqués» (¡decimos bueno, porque al lado del marqués de «Combina» y compañía aquél era un «angelito») de manera tan cruel con los trabajadores, a pesar de pertenecer a las castas adineradas. Existen algunos puntos de coincidencia con su forma de proceder; por ejemplo: el marqués de Foronda, cuando Primo de Rivera hacía un viaje a Barcelona, le gustaba que todos sus empleados, haciendo causa común, salieran a recibirle, rindiéndole de esta forma un homenaje; para ello se valía de los jefes de estación y éstos se encargaban de comunicarlo a los trabajadores.

Los nuevos amos del Transporte Público Urbano, cuando quieren que sus representados y los no representados se manifiesten públicamente, se les pone un aviso en todos los lugares de trabajo conminando a la manifestación forzosa, bajo la amenaza de descontarle el sueldo a aquel que no forme.

A esto nunca llegó el «marqués». Nunca llegó la burguesía a poner al día siguiente de una asamblea suspenso

## Nomenament

Pel Govern de la Generalitat de Catalunya, ha estat designat Cap dels Arxius de Lleida, el competentíssim i volgut amic nostre, Enric Arderiu i Hospital.

Al donar-ne compte als nostres lectors, ens complavem en felicitar a l'esmentat correligionari, per la justa designació de què ha estat objecte, segurs de que llur actuació respondrà en tot moment als afanys de l'hora present, en l'ordenació i rendiment dels centres d'estudi i de treball, que han de restar baix la seva direcció. L'historial de l'amic Arderiu és prou fort per a esperar de la seva actuació un bell profit en la cultura de Lleida.

## Refugiats

Sembla que la xifra de 10.000 refugiats que varem donar i que havien d'ésser repartits per nostres comarques ha estat augmentada fins la de 25.000, dels quals ja es troben en camí, un número crescut.

Amb aquest motiu, el Comitè d'Ajut, prega al veïnat els hi faci un bon acolliment, puix que es tracta de familiars dels herois que en terres de Vascònia, defensen d'una manera aferrissada, que tots sabem, les llibertats de tots els pobles hispànics, contra l'invasió estrangera portada pels militars traïdors.

## Comitè pro-Exèrcit Popular Regular de Lleida

Ha quedat constituït a la nostra ciutat el Comitè pro-Exèrcit Popular Regular de la III regió, amb la participació directa de tots els organismes polítics i sindicals.

Queda constituït el Comitè Executiu en la forma següent:

Presidència, Comissari de la Generalitat; Secretaria general, Esquerra Republicana de Catalunya; Vice-secretaria, C. N. T.; Tresoreria, U. G. T.; Comptaduria, Front de la Joventut.

Representen el nostre Partit en aquest Comitè els companys Robinat i Vallés.

Visca l'Exèrcit Popular Regular!

## Fets diversos

Per uns companys—com ara es diu—que no ostenten cap insígnia que els avalí com a empleats de l'Ajuntament, ni de Corporació oficial de cap mena, es procedeix al cobrament a domicili dels lloguers de l'estatge, malgrat el Decret de la Generalitat publicat al Diari Oficial, del dia 18 del passat mes de juny, implantant la municipalització de la propietat urbana a tot Catalunya, i les regles a virtut de les quals es confia a uns Consells directius tècnics i administratius, la direcció i administració de la dita propietat.

de empleo y sueldo a nadie de vosotros por hablar en contra de la Dirección. Nunca jamás llegó la burguesía a proceder de manera tan inhumana.»

Quan es començarà a fer complir a Lleida els decrets acordats pel Govern de Catalunya?

—Ha cridat fortament l'atenció del públic la llarga cua que amb motiu del canvi de la tarja o llibreta de racionament, s'ha produït els darrers dies davant de Casa la Vila, puix que si la memòria no ens fa fallança, creiem recordar que l'anterior canvi s'efectuà a les respectives pastisseries sense promoure's el més petit aldarull, i s'hagueren pogut fer de la mateixa forma evitant el deplorable espectacle de la formació de cues en punt tan cèntric com és el carrer Major.

—Els preus de l'oli al detall han estat augmentats d'una manera exorbitant, gairebé el doble del preu que portava abans. Aquesta proporció en l'alça dels articles de primera necessitat podríem aplicar-la a tots els de consum.

No podria fer-se quelcom en sentit de deturar-se aquesta carrera d'augment?

—Per la premsa ens assabentem que un soldat d'artilleria, al sector d'Osca, en ocasió de trobar-se fent llenya prop d'Aplés, en una calaixera vella, trobà unes quantes unces d'or que ha lliurat al Comissari de la seva Companyia per a ésser lliurades a la Caixa de Reparacions de l'Estat.

Aquest acte d'honradesa, ha estat lloat pel Cap de l'Exèrcit de l'Est, i citat per a exemple a l'ordre del dia de la Brigada on pertany.

Segurament que el dit artiller no entèn de requisaments, tan en ús en terres aragoneses des de fa una llarga temporada.

## Disciplina!

Disciplina!

Disciplina!

## Nostra consigna és:

la veu del Govern.

## Esquerra Republicana de Catalunya

Crida a tots els seus militants i simpatitzants de les Comarques Lleidatanes, per a que enviïn a JOVENTUT REPUBLICANA DE LLEIDA tots aquells llibres, revistes, material escolar, etc., etc., que puguin, a l'objecte d'enviar-ho als nostres amics del front.

Víctor Torres, nomenat recentment Comissari de Guerra, ens ho ha demanat amb gran interès i cal que per part nostra ajudem el nostre amic, perquè fent-ho així sabem positivament que atenem els nostres combatents i és precis que res els hi manqui.

Ens ha demanat també un gramòfon i discos patriòtics per a distracció i estimul dels que estan a les trinxeres; ens ha demanat un multicopista o aparell semblant, per a publicar un portant-veu del Batalló.

Qui voldrà contribuir a aquesta demanda que se'ns fa del front?

El millor homenatge als nostres soldats, seria obtenir tot quan es demana, amb el mínim de temps.

ESQUERRANS, cal el vostre ajut!  
CATALANS, tots nostres soldats mereixen la nostra màxima atenció!

## CAFÉ SALUD

EL MILLOR DE TOTS  
PERE RIPOLL

Carme, 4 Telèfon 1807  
LLEIDA

## Dr. Antoni Pujadas

Melge - Oculista

Plaça de la Sal, 15-1.

LLEIDA

## CONTRASENTITS Cops de tisona

Plomes autoritzades que han comentat el procés revolucionari que s'inicià el 19 de juliol i el fet d'assumir el Poder els sindicats, creient-se que estaven suficientment preparats, quan la realitat ha anat, desgraciadament, demostrant tot el contrari, han arribat a la conclusió que el que aquí s'ha fet, ha estat una cosa totalment inèdita en l'aspecte social, puix que ens hem limitat tan sols a reformar el règim existent, conservant-ne la majoria dels seus inconvenients i defectes. I així, amb raó, s'ha pogut dir que continuem en règim capitalista sense capitalistes, d'on resulten o han de resultar a la llarga agreujats els defectes i inconvenients d'aquest règim precisament per la manca de capital, que en la pràctica, els aminorava i hi donava solució més o menys justa i encertada.

Com a conseqüència d'aquest estat de coses, sovint des de les esferes oficials, es produeixen incongruències inexplicables que revelen la manca de consistència de les coses improvisades o imposades sense la suficient maduració.

\*\*\*

Després de recordar que fou donat un termini per al pagament dels lloguers de febrer i març, la Comissió Mixta d'Administració i Control de la Propietat Urbana de Barcelona, en nota feta pública el dia 20 de juny darrer, diu que la gran majoria de ciutadans afectats han liquidat els seus lloguers, afegint: «Per contra, uns pocs ciutadans continuen morosos i obliden el més elemental deure de ciutadania que en els difícils moments perquè es passa, imposa una recíproca col·laboració i sacrifici», acabant per donar un nou termini per a fer efectius els lloguers d'aquells dos mesos.

Prescindint del grau d'acurada organització que suposa el fet que a darrers de juny encara es cobrin els mesos de febrer i març i sense comentar les innovacions que la C. N. T., controladora d'aquesta branca de l'administració ha introduït a les oficines públiques amb aquells cartellots «rojo y negros» que adverteixen al públic: «No tractar de Vd. ni de señor» i «No descobrirse ante nada ni ante nadie», hem de destacar de la nota que ens ocupa el que es concepia com a sacrifici el pagament dels lloguers pels locals que hom ocupi.

Sacrifici el pagar lloguer? Amb el règim actual? Aleshores també serà sacrifici el pagar el que es compra al mercat, o a les botigues, o a les col·lectivitats. Sacrifici serà també l'anar a un espectacle i satisfer l'import de la localitat. Si ho apurem, també ho serà per a les empreses col·lectivitzades l'abonament dels salaris als treballadors i productors, i aquests, també podran considerar com el sacrifici màxim l'haver de

treballar per a subsistir. I aleshores, què? No podríem ésser més equànimes i parlar de sacrificis quan realment existeixen, sense abusar-ne ni inventar-ne d'imaginaris, ni pretendre, com molts vius fan, passar per víctimes i sacrificats mentre viuen com mai havien viscut fins ara?

\*\*\*

Fa pocs dies que a proposta del Conseller de Treball, el Consell de la Generalitat acordà que enguany no hi haguessin vacances, en atenció a les circumstàncies que vivim. Res no hi hauria d'oposar a tal disposició, si no fos que a la mateixa s'hi afegeix que les cases no col·lectivitzades hauran d'ingressar l'import del salari corresponent als dies de vacances de llurs treballadors a la Caixa de Dipòsits i Consignacions, a disposició del Conseller de Treball, per a atendre a les víctimes produïdes per la guerra.

Sembla, a primera vista, que amb tal disposició s'afavoreix a la classe obrera, ja que s'obliga als patrons a satisfer unes quantitats de les que s'afranqueix a les empreses obreres col·lectivitzades. Això que estaria molt bé en un règim estrictament capitalista, en el que es volgués afavorir les col·lectivitats obreres creades per l'esforç dels treballadors, ja no n'estaria tant en l'actual règim indefinit en què la immensa majoria de col·lectivitats no són degudes, ni molt menys, a l'esforç exclusiu dels treballadors que avui les integren.

Però en realitat no és ni això. No és a uns patrons que s'imposa algun sacrifici. Tenien el deure de concedir vacances i satisfer-les i els és suprimida l'obligació de concedir-les, però no la de pagar-les. De dues obligacions, sols una els és exigida. Qui fa el sacrifici, (i aquí sí que hi escau la paraula sacrifici), encara que suportable, és l'obrer que renúncia totalment als drets que la llei li atorgava. I l'injust de la disposició és que aquesta renúncia no té el mateix abast per a la totalitat dels obrers puix que mentre els de les empreses privades contribueixen amb l'import de les vacances llurs a atendre a les víctimes de la guerra, els de les empreses col·lectivitzades, no solament no hi contribueixen, sinó que en finalitzar l'exercici res no els privarà de donar la destinació que els plagui als excedents que en relació a les altres cases suposarà l'import no satisfet per vacances, àdhuc si aleshores volien atorgar-se'l individualment.

D'on resulta que d'aital disposició, una part de la classe obrera és tractada diferentment de l'altra, en detriment de la major justícia social a què tots aspiràvem.

C.

### LA SOCIALITZACIO

Diu La Rambla:

«Joan Peiró, acaba de fer una crítica impressionant del Decret de col·lectivitzacions i de la manera com és dut a la pràctica. Llegida en un extracte, ignorem si podríem coincidir totalment amb la seva conferència. Potser no hi coincidiríem totalment en l'aspecte doctrinari de la crítica Però sí en l'aspecte moral. I l'aspecte moral és avui l'aspecte més important de la revolució. Cal salvar la moral de la revolució. Sense una rígida moral, la revolució se n'anirà a rodar. No se salvarà cap de les seves conquestes. Cal canviar aquesta mentalitat pseudo-revolucionària, consistint a creure que fer la revolució és desposseir a uns per a enriquir uns altres. És abominable, que al cap d'onze mesos de revolució, de discursos contra els privilegis i els abusos de la burgesia, pugui, ara, afirmar Joan Peiró, ex-ministre d'Indústria de la República, amb tot coneixement de causa per tant, que l'augment de preus, que alguns productes atany un 400 per 100, és degut al fet que ara, per cada burgès d'abans, n'hi ha cinquanta. És abominable que, en plena guerra i en plena revolució, l'ex-ministre de la República pugui denunciar que són pagats jornals que no es treballen; i que el rendiment personal de treball hagi disminuït.»

Si no volem perdre la guerra; si no volem caure tots embolicats en la vergonya, cal que això s'acabi.

### POLICIA URBANA

Ha començat a Barcelona la neteja urbana. Han desaparegut la majoria de penjarolles que enlleigien la ciutat i hom va decididament cap a la desaparició de barraques i monuments improvisats.

Ho trobem molt bé. Però caldria fer igual a tot Catalunya. Mireu que a Lleida en tenim, de noses, pels carrers! Per arrodonir aquesta tasca, però, caldria emprendre la neteja de façanes i monuments, arrancant tots els pasquins i pasquinets que durant onze mesos s'hi han enganxat, i prohibint o regulant la fixació de cartells.

La netedat no és pas incompatible amb l'antifeixisme. I de la mateixa manera que tots hem caigut fins ara en aquesta falla, cooperem tots a esmenar-la.

### MES SOCIALITZACIO

D'un article apareguí a Las Noticias copiem el següent:

«El camarada Peiró no està enterado, por lo visto, del fracaso estrepitoso que representa esta economía particular cenetista que intentó crearse con las llamadas socializaciones del campo. Tampoco debe estar enterado del fracaso de socializaciones cenetistas co-

mo la de los barberos, y será por esa ignorancia de la realidad que se manifiesta completamente en contra del propósito de sus propios compañeros de organización que desde el Consejo de Economía de la Generalidad trabajan intensamente para conseguir que todas las empresas que hasta ahora han venido siendo administradas por grupos indisciplinados a toda coordinación económica se sometan a los organismos oficiales y permitan ordenar la producción general del país.»

### LA COL·LECTIVITZACIO IL·LEGAL DE LES VAQUERIES

Diu una nota publicada pel Sindicat Agrícola de Vaquers de Barcelona:

«Els socis del Sindicat Agrícola de Vaquers de Barcelona, en ús de llur perefecíssim dret, abans d'ahir acordaren, així ho feren, de reintegrar-se a casa seva a treballar i, en conseqüència, dugueren llurs respectives vaques, les quals es trobaven distribuïdes en diversos llocs.

Teníem raó de fer-ho? Volem que el públic, les autoritats i les sindicals en jutgin. Portem prop de cinc mesos de col·lectivització il·legal, imposada per incontrolats, i amb la diferència que s'anomena Cooperativa. Doncs bé, aquesta diguemne Cooperativa en cinc mesos d'administrar si us plau per forç les vaqueries de Barcelona, ha aconseguit el resultat següent:

Ha sacrificat 1.500 vaques sense renovar-les, per la qual cosa es necessiten 4.500.000 pessetes; hi ha 1.500 vaques que es troben en baixa producció i, per tant, s'han de sacrificar, però la diferència entre el valor de la carn i la llei importa un valor aproximat de pessetes 1.500.000; en vint setmanes que ha durat la col·lectivització il·legal, han nascut s'aproximadament 60 vedells, que a raó de 100 pessetes per cap, tirant curt, són 120.000 pessetes; no ha estat pagada la contribució, que puja 260.000 pessetes; no s'ha satisfet lloguer de camena, que ascendeixen a 50.000 pessetes; import d'una setmana de llei que ens feren abonar, 585.000 pessetes; que tre setmanes treballades i no cobrades per 700 propietaris i llurs fills, importen 250.000 pessetes; nou setmanes de 50 mestresses que treballaren i no cobren, són 265.000 pessetes; import aproximat d'existència de pinsos en el moment de la col·lectivització il·legal, pessetes 600.000. Total: 8.110.000 pessetes.

**El mal del nostre poble ve d'ésser molts a manar-lo, i molt pocs a obeir.**

Tip. «Joventut», Blondel, 10, Tel. 1950 - Lleida